

I

(Teisėkūros procedūra priimami aktai)

REGLAMENTAI

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS REGLAMENTAS (ES) 2018/302

2018 m. vasario 28 d.

dėl nepagrįsto geografinio blokavimo ir kitų formų diskriminavimo dėl klientų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos vidaus rinkoje problemos sprendimo, kuriuo iš dalies keičiami reglamentai (EB) Nr. 2006/2004 ir (ES) 2017/2394 ir Direktyva 2009/22/EB

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,

laikydamiESI įprastos teisėkūros procedūros ⁽²⁾,

kadangi:

- (1) siekiant išnaudoti visą vidaus rinkos kaip erdvės be vidinių sienų, kurioje užtikrinamas laisvas, *inter alia*, prekių ir paslaugų, judėjimas, potencialą, neužtenka pašalinti vien valstybines kliūtis, kurios skiria valstybes nares. Tokio kliūčių šalinimo veiksmingumą gali sumenkinti privačiųjų šalių sukurti su vidaus rinkos laisvėmis nesuderinami trukdžiai. Taip yra tuo atveju, kai verslininkai, vykdydami veiklą vienoje valstybėje narėje, blokuoja arba riboja tarpvalstybinius sandorius norinčių sudaryti klientų iš kitų valstybių narių prieigą prie savo elektroninių sąsajų, kaip antai interneto svetainių ir taikomųjų programų (tokia praktika vadinama geografiniu blokavimu). Taip yra ir tuomet, kai tam tikri verslininkai klientams iš kitų valstybių narių taiko skirtingas prieigos prie savo prekių ir paslaugų bendrąsias elektroninės ir neelektroninės prekybos sąlygas. Nors tam tikrais atvejais toks nevienodas požiūris į klientus kartais galėtų būti objektyviai pateisinamas, kitais atvejais kai kurie verslininkai taiko praktiką, pagal kurią tarpvalstybinius sandorius norinčių sudaryti klientų prieiga prie prekių arba paslaugų užkertama arba ribojama, arba kai kurie verslininkai šiuo atžvilgiu taiko skirtingas bendrąsias prieigos sąlygas, kurių negalima objektyviai pateisinti;
- (2) esama įvairių priežasčių, dėl kurių įmonės, visų pirma labai mažos, mažos ir vidutinės įmonės (toliau – MVĮ), taiko skirtingas bendrąsias prieigos sąlygas. Daugeliu atvejų skirtingos teisinės aplinkos, dėl to kylantis teisinis netikrumas, su tuo susijusi rizika dėl taikytinų vartotojų apsaugos teisės aktų, aplinkosaugos arba ženklinimo teisės aktai, apmokestinimo ir fiskalinių aspektai, pristatymo sąnaudų arba kalbos reikalavimai prisideda prie verslininkų nenoro užmegzti komercinių santykių su klientais iš kitų valstybių narių. Kitais atvejais verslininkai

⁽¹⁾ OL C 34, 2017 2 2, p. 93.

⁽²⁾ 2018 m. vasario 6 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2018 m. vasario 27 d. Tarybos sprendimas.

dirbtinai suskaido vidaus rinką pagal vidaus sienas ir trukdo laisvam prekių ir paslaugų judėjimui, taip varžydami klientų teises ir neleidami jiems naudotis didesnėmis pasirinkimo galimybėmis bei optimaliomis sąlygomis. Tokia diskriminavimo praktika yra svarbus veiksnys, dėl kurio Sąjungoje tarpvalstybinių sandorių, įskaitant elektroninės prekybos sandorius, sudaroma sąlyginai mažai, o tai trukdo naudotis visomis vidaus rinkoje sukurtomis augimo galimybėmis. Todėl šis reglamentas turėtų patikslinti, kokiais atvejais tokio pobūdžio nevienodas požiūris negali būti pateisinamas, taip visiems tarpvalstybinių sandorių dalyviams užtikrinant aiškumą ir teisinį tikrumą bei užtikrinant, kad nediskriminavimo taisyklės gali būti veiksmingai taikomos ir užtikrinamas jų laikymasis visoje vidaus rinkoje. Pašalinus nepagrįstą geografinį blokavimą ir kitų formų diskriminavimą dėl klientų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos, būtų galima paskatinti augimą ir suteikti vartotojams daugiau pasirinkimo galimybių visoje vidaus rinkoje;

- (3) šio reglamento tikslas – spręsti nepagrįsto geografinio blokavimo problemą šalinant tam tikras kliūtis vidaus rinkos veikimui. Vis dėlto būtina atsižvelgti į tai, kad dideli valstybių narių teisės aktų skirtumai, kaip antai atsirandantys dėl skirtingų nacionalinių standartų arba abipusio pripažinimo ar suderinimo Sąjungos lygmeniu stokos, vis dar sudaro dideles kliūtis tarpvalstybinei prekybai. Tos kliūtys vis dar sukelia vidaus rinkos fragmentaciją ir dėl to verslininkai dažnai taiko geografinio blokavimo praktiką. Todėl Europos Parlamentas, Taryba ir Komisija turėtų toliau ieškoti tų problemų sprendimo būdų, kad būtų sumažinta rinkos fragmentacija ir užbaigta kurti vidaus rinką;
- (4) pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/123/EB ⁽¹⁾ 20 straipsnį valstybės narės turi užtikrinti, kad Sąjungoje įsisteigę paslaugų teikėjai nediskriminuotų paslaugų gavėjų dėl jų pilietybės arba gyvenamosios vietos. Vis dėlto ta nuostata nebuvo pakankamai veiksminga siekiant pašalinti diskriminavimą ir ją taikant teisinio netikrumo nesumažėjo. Šiuo reglamentu siekiama išsamiau paaiškinti Direktyvos 2006/123/EB 20 straipsnį nustatant tam tikrus atvejus, kuriais pagal tą nuostatą negalima pateisinti nevienodo požiūrio dėl pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos. Vis dėlto tiek, kiek šis reglamentas prieštarauja Direktyvos 2006/123/EB nuostatoms, viršenybė turėtų būti teikiama šiam reglamentui. Be to, nepagrįstas geografinis blokavimas ir kitų formų diskriminavimas dėl pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos gali kilti ir dėl trečiosiose šalyse įsisteigusių verslininkų, kuriems ta direktyva netaikoma, veiksmy;
- (5) todėl siekiant užtikrinti sklandų vidaus rinkos veikimą ir pagerinti prieigos prie prekių ir paslaugų galimybes bei laisvą prekių ir paslaugų judėjimą visoje Sąjungoje nepatiriant diskriminavimo dėl pilietybės, gyvenamosios vietos ar įsisteigimo vietos, šiame reglamente būtina nustatyti tikslines priemones, kurios nustato aiškų, vienodą ir veiksmingą taisyklių, taikomų nustatytais atvejais, rinkinį. Tomis priemonėmis turėtų būti siekiama padidinti klientų pasirinkimo ir prieigos prie prekių ir paslaugų galimybes tuo pačiu metu tinkamai atsižvelgiant į verslininkų laisvę formuoti savo komercinę politiką laikantis Sąjungos ir nacionalinės teisės;
- (6) šiuo reglamentu siekiama užkirsti kelią verslininkų ir klientų sudaromuose tarpvalstybiniuose prekių pirkimo-pardavimo ir paslaugų teikimo Sąjungoje sandoriuose diskriminavimui, įskaitant nepagrįstą geografinį blokavimą, dėl klientų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos. Juo taip pat siekiama spręsti tiesioginio ir netiesioginio diskriminavimo problemą. Taigi juo siekiama aptarti ir nepagrįstą nevienodą požiūrį į klientą remiantis kitais skiriamaisiais kriterijais, kuriuos taikant gaunamas toks pats rezultatas, kaip ir taikant kriterijus, tiesiogiai susijusius su klientų pilietybe arba gyvenamąja vieta, neatsižvelgiant į tai, ar atitinkamas klientas nuolat gyvena arba laikinai yra kitoje valstybėje narėje, arba įsisteigimo vieta. Tokie kiti kriterijai gali būti taikomi remiantis, visų pirma, informacija apie fizinę kliento buvimo vietą, kaip antai IP adresą, kuriuo naudojama jungiantis prie elektroninės sąsajos, pateiktą prekių pristatymo adresą, pasirinktą kalbą arba valstybę narę, kurioje išduota kliento mokėjimo priemonė;
- (7) šis reglamentas neturėtų būti taikomos valstybės narės išimtinai vidaus atvejams, kai visi atitinkami sandorio elementai yra susiję tik su viena valstybe nare, visų pirma, kliento arba verslininko pilietybė, gyvenamoji vieta ar įsisteigimo vieta, vykdymo vieta, sandoriui ar siūlymui naudojamos mokėjimo priemonės bei naudojama elektroninė sąsaja;
- (8) įgyvendinus Direktyvą 2006/123/EB tam tikrų paslaugų sektoriuose kai kurios reguliavimo ir administracinės kliūtys verslininkams buvo pašalintos visoje Sąjungoje. Todėl turėtų būti užtikrintas šio reglamento ir Direktyvos

⁽¹⁾ 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006 12 27, p. 36).

2006/123/EB materialinės taikymo srities nuoseklumas. Atitinkamai šis reglamentas turėtų būti taikomas, *inter alia*, elektroninėmis priemonėmis teikiamoms ne garso ir vaizdo paslaugoms, kurių pagrindinė charakteristika yra prieigos prie autorių teisėmis saugomų kūrinių arba kito saugomo turinio teikimas ir tokių kūrinių arba turinio naudojimas, tačiau turėtų būti taikoma speciali numatyta išimtis ir atliekamas tos išimties taikymo vertinimas, kaip tai numatyta šiame reglamente. Į šio reglamento taikymo sritį neįtraukiamos garso ir vaizdo paslaugos, įskaitant paslaugas, kurių pagrindinė paskirtis – prieigos prie sporto renginių transliacijų suteikimas, kurios teikiamos pagal išimtinės teritorines licencijas. Nepaisant šio reglamento nuostatų dėl nediskriminavimo mokėjimų srityje į jo taikymo sritį taip pat neturėtų būti įtraukta ir prieiga prie mažmeninių finansinių paslaugų, įskaitant mokėjimų paslaugas;

- (9) diskriminavimas gali pasireikšti ir transporto paslaugų sektoriuje, visų pirma, parduodant keleivinio transporto bilietus. Vis dėlto tuo klausimu Europos Parlamento ir Tarybos reglamentuose (EB) Nr. 1008/2008 ⁽¹⁾, (ES) Nr. 1177/2010 ⁽²⁾ ir (ES) Nr. 181/2011 ⁽³⁾ jau yra nustatyti bendrieji diskriminavimo draudimai, taikomi visai diskriminavimo praktikai, kurios keliamas problemas siekiama išspręsti šiuo reglamentu. Be to, ketinama tuo tikslu artimiausiu metu iš dalies pakeisti Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1371/2007 ⁽⁴⁾. Dėl šių priežasčių bei siekiant užtikrinti, kad šis reglamentas derėtų su Direktyvos 2006/123/EB taikymo sritimi, transporto sektoriaus paslaugos turėtų ir toliau būti neįtrauktos į šio reglamento taikymo sritį;
- (10) kai verslininkas siūlo kelias paslaugas jungiantį paketą arba prekių paketą kartu su paslaugomis ir, kai teikiant vieną ar daugiau tų paslaugų, jei jos būtų teikiamos atskirai, būtų taikomas šis reglamentas, o teikiant kitas – ne, tas verslininkas turėtų arba laikytis šiame reglamente nustatyto draudimo teikdamas visą paslaugų paketą, arba atskirai siūlyti bent tas paslaugas, kurios patenka į šio reglamento taikymo sritį, jei tas pats verslininkas tas paslaugas siūlo klientams atskirai. Kai verslininkas teikia paslaugą arba parduoda prekę atskirai, neįtraukdamas jos į paketą, verslininkas turėtų galėti laisvai nustatyti tokiai paslaugai ar prekei taikytiną kainą tiek, kiek verslininkas netaiko skirtingų kainų dėl priežasčių, susijusių su pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta;
- (11) šiuo reglamentu neturėtų būti daromas poveikis apmokestinimo srityje taikomoms taisyklėms, nes Sutartyje dėl Europos Sąjungos veikimo (toliau – SESV) numatytas specialus pagrindas, kuriuo remiantis Sąjungos lygiu imamasi veiksmų apmokestinimo klausimais;
- (12) remiantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 593/2008 ⁽⁵⁾ teisės, taikytinos vartotojo ir profesionalo, vykdančio komercinę ar profesinę veiklą vartotojo įprastinės gyvenamosios vietos valstybėje, arba kokiomis nors priemonėmis nukreipiančio tokią veiklą į tą valstybę ar kelias valstybes, tarp kurių yra ta valstybė, sudarytomis sutartims, pasirinkimas negali iš vartotojo atimti apsaugos, kurią jam teikia nuostatos, nuo kurių pagal vartotojo įprastinės gyvenamosios vietos valstybės teisę negalima nukrypti susitarimu. Remiantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1215/2012 ⁽⁶⁾ byloje, susijusiose su vartotojo ir asmens, vykdančio profesinę arba komercinę veiklą valstybėje narėje, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, arba kokiomis nors priemonėmis tokią veiklą nukreipiančio į tą valstybę narę ar kelias valstybes, įskaitant tą valstybę narę, sudarytomis sutartimis, vartotojas ieškinį kitai šaliai gali pareikšti valstybės narės, kurioje yra vartotojo nuolatinė gyvenamoji vieta, teismuose, o ieškiniai vartotojui gali būti pareikšti tik tuose teismuose;
- (13) šiuo reglamentu neturėtų būti daromas poveikis Sąjungos teisės akty, susijusių su teisiniu bendradarbiavimu civilinėse byloje, visų pirma Reglamento (EB) Nr. 593/2008 ir Reglamento (ES) Nr. 1215/2012, nuostatoms dėl sutartinės prievolės taikytinos teisės ir teismo jurisdikcijos. Visų pirma vien iš to, kad verslininkas laikosi šio

⁽¹⁾ 2008 m. rugsėjo 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1008/2008 dėl oro susisiekimo paslaugų teikimo Bendrijoje bendrųjų taisyklių (OL L 293, 2008 10 31, p. 3).

⁽²⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1177/2010 dėl jūrų ir vidaus vandenų keliais vykstančių keleivių teisių, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 (OL L 334, 2010 12 17, p. 1).

⁽³⁾ 2011 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 181/2011 dėl miesto ir tolimojo susisiekimo autobusų transporto keleivių teisių, kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 (OL L 55, 2011 2 28, p. 1).

⁽⁴⁾ 2007 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1371/2007 dėl geležinkelių keleivių teisių ir pareigų (OL L 315, 2007 12 3, p. 14).

⁽⁵⁾ 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 593/2008 dėl sutartinės prievolės taikytinos teisės (Roma I) (OL L 177, 2008 7 4, p. 6).

⁽⁶⁾ 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse byloje pripažinimo ir vykdymo (OL L 351, 2012 12 20, p. 1).

reglamento, neturėtų būti daroma išvada, kad verslininkas nukreipia veiklą į vartotojo valstybę narę, kaip apibrėžta Reglamento (EB) Nr. 593/2008 6 straipsnio 1 dalies b punkte ir Reglamento (ES) Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalies c punkte. Todėl, nustatant taikytiną teisę ir jurisdikciją, vien tai, kad verslininkas neblokuoja ar neriboja vartotojų iš kitos valstybės narės prieigos prie elektroninės sąsajos, netaiko skirtingų prieigos bendrųjų sąlygų šiame reglamente nustatytais atvejais ar netaiko skirtingų sąlygų mokėjimo operacijoms, kurios atliekamos naudojant jo priimamas mokėjimo priemones, neturėtų būti savaime laikoma verslininkų veiklos nukreipimu į vartotojo valstybę narę. Taip pat vien dėl tų priežasčių neturėtų būti laikoma, kad verslininkas nukreipia veiklą į vartotojo nuolatinės arba įprastinės gyvenamosios vietos valstybę narę, kai verslininkas po sutarties sudarymo teikia informaciją ir pagalbą vartotojui dėl to, kad laikosi šio reglamento;

- (14) kalbant apie koncepcijos „elektroninėmis priemonėmis teikiamos paslaugos“, kaip apibrėžta šiame reglamente, reikšmę ir taikymą, svarbu užtikrinti teisinį tikrumą ir derėjimą su Sąjungos teisės aktais, reglamentuojančiais pridėtinės vertės mokestį (toliau – PVM), pagal kuriuos verslininkui leidžiama supaprastinta tvarka deklaruoti ir mokėti PVM naudojantis vieno langelio principu grindžiama PVM minisistema (toliau – MOSS), laikantis Tarybos direktyvoje 2006/112/EB⁽¹⁾ ir Tarybos įgyvendinimo reglamente (ES) Nr. 282/2011⁽²⁾ nustatytų Specialios schemos, skirtos neįsisteigusiems apmokestinamiesiems asmenims, taisyklių. Atsižvelgiant į sparčius technologinius ir komercinius pokyčius, elektroninėmis priemonėmis teikiamų paslaugų koncepcija turėtų būti apibrėžta pasirenkamu technologijų požiūriu neutralią formuluotę, pabrėžiant pagrindines tokių paslaugų charakteristikas tokiu būdu, kuris atitinka Įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 282/2011 7 straipsnio 1 dalyje pateiktą termino apibrėžtį. Atitinkamai aiškinant ir taikant tą termino apibrėžtį, turėtų būti tinkamai atsižvelgiama į išsamesnes specifikacijas, įtrauktas į Direktyvos 2006/112/EB II priedą ir Įgyvendinimo reglamento (ES) Nr. 282/2011 7 straipsnio 2 ir 3 dalis ir jo I priedą tiek, kiek tose nuostatose išvardytos paslaugos patenka į šio reglamento taikymo sritį;
- (15) diskriminavimo praktika, kurios keliamas problemas siekiama išspręsti šiuo reglamentu, paprastai vykdoma taikant bendrąsias nuostatas, sąlygas ir kitą informaciją, kurias nustato ir taiko atitinkamas verslininkas arba kurios nustatytos ir taikomos jo vardu, kaip išankstinė sąlyga norint gauti prieigą prie aptariamų prekių arba paslaugų, siūlomų plačiajai visuomenei. Prie tokių bendrųjų prieigos sąlygų priskiriamos, *inter alia*, kaina, mokėjimo sąlygos ir pristatymo sąlygos. Verslininkas jas gali paskelbti viešai arba tai gali būti daroma jo vardu įvairiomis priemonėmis, kaip antai reklamoje pateikiamoje informacijoje, interneto svetainėse arba iki sutarties sudarymo parengtuose dokumentuose ar sutarčių dokumentuose. Tokios bendrosios prieigos sąlygos taikomos, jei nėra individualaus susitarimo, kurį verslininkas ir klientas būtų sudarę tiesiogiai. Šio reglamento taikymo tikslais neturėtų būti laikoma, kad verslininko ir klientų individualiai sutartos nuostatos ir sąlygos yra prieigos bendrosios sąlygos;
- (16) vartotojai ir įmonės, visų pirma labai mažos įmonės ir MVĮ, pirkdami prekes ar paslaugas kaip galutiniai naudotojai pagal prieigos bendrąsias sąlygas dažnai yra panašioje padėtyje. Todėl ir vartotojai, ir įmonės, veikiantys pagal šį reglamentą kaip klientai, turėtų būti apsaugoti nuo diskriminavimo dėl jų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos. Vis dėlto ta apsauga neturėtų būti suteikiama klientams, kurie prekes arba paslaugas perka siekdami jas vėliau perparduoti, perdaryti, apdoroti, nuomoti arba naudoti subrangos tikslais, nes taip būtų paveiktos plačiai naudojamos įmonių tarpusavio platinimo sistemos, dėl kurių dažnai susitariama dvišalių derybų metu ir kurios yra tiesiogiai susijusios su komercinėmis strategijomis galutinės grandies ir pradinės grandies lygmeniu. Tokių sistemų pavyzdžiai apima atrankiojo ir išskirtinio platinimo sistema, kuriomis naudodamiesi gamintojai gali pasirinkti mažmeninės prekybos atstovus, laikydamiesi konkurencijos taisyklių. Todėl šiuo reglamentu neturėtų būti daromas poveikis verslininkų taikomai nediskriminacinei praktikai, kuria ribojami sandoriai arba pakartotiniai sandoriai, siekiant užkirsti kelią įmonėms pirkti jų vidaus poreikius viršijančių kiekių, tinkamai atsižvelgiant į tų įmonių dydį, kad būtų galima nustatyti, ar perkama tik galutinio naudojimo tikslais;
- (17) poveikis, kurį klientams ir vidaus rinkai daro diskriminacinis požiūris sudarant sandorius, susijusius su prekių pirkimu-pardavimu arba paslaugų teikimu Sąjungoje, yra toks pats neatsižvelgiant į tai, ar verslininkas yra įsisteigęs valstybėje narėje, ar trečiojoje valstybėje. Todėl, siekiant užtikrinti, kad konkuruojantiems verslininkams šiuo atžvilgiu būtų taikomi tokie patys reikalavimai, šis reglamentas visiems Sąjungoje veiklą vykdančioms verslininkams, įskaitant elektronines prekyvietes, turėtų būti taikomas vienodai;

⁽¹⁾ 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyva 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, 2006 12 11, p. 1).

⁽²⁾ 2011 m. kovo 15 d. Tarybos įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 282/2011, kuriuo nustatomos Direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos įgyvendinimo priemonės (OL L 77, 2011 3 23, p. 1).

- (18) kad klientai turėtų daugiau galimybių gauti informacijos, susijusios su prekių pirkimu-pardavimu ir paslaugų teikimu vidaus rinkoje, ir kad būtų daugiau skaidrumo, įskaitant ypač kainų skaidrumą, verslininkai neturėtų techninėmis priemonėmis arba kitais būdais užkirsti kelio visiškai ir vienodai klientų prieigai prie elektroninių sąsajų, įskaitant prieigą naudojantis mobiliųjų įrenginių taikomosiomis programomis, dėl pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos. Tokią prieigą ribojančios techninės priemonės gali apimti, visų pirma, visas technologijas, kuriomis nustatoma fizinė kliento buvimo vieta, įskaitant tos vietos atsekimą pagal IP adresą arba iš pasaulinės palydovinės navigacijos sistemos gaunamas koordinatas. Tačiau diskriminavimo draudimas, susijęs su prieiga prie elektroninių sąsajų, neturėtų būti aiškinamas kaip nustatantis verslininkui pareigą sudaryti sandorius su klientais;
- (19) kad būtų užtikrintas vienodas požiūris į klientus ir būtų išvengta diskriminacijos, kaip reikalaujama pagal šį reglamentą, verslininkai neturėtų projektuoti elektroninės sąsajos ar taikyti kitų techninių priemonių taip, kad klientams iš kitų valstybių narių būtų praktiškai sunku užbaigti savo užsakymus;
- (20) kai kurie verslininkai turi skirtingus savo elektroninių sąsajų variantus, skirtus klientams iš įvairių valstybių narių. Nors ta galimybė turėti skirtingus sąsajų variantus turėtų išlikti, tačiau turėtų būti draudžiama klientus be aiškaus jų sutikimo nukreipti iš vieno elektroninės sąsajos varianto į kitą. Verslininkams neturėtų būti privaloma prašyti aiškaus kliento sutikimo tam pačiam klientui kiekvieną kartą apsilankius toje pačioje elektroninėje sąsajoje. Gavus aiškų kliento sutikimą, be kita ko, jam pasirinkus taikytinus parametrus asmeninėje paskyroje, tas aiškus sutikimas turėtų būti laikomas galiojančiu visų vėlesnių to paties kliento apsilankymų toje pačioje elektroninėje sąsajoje atveju. Klientui turėtų būti suteikta galimybė bet kada atšaukti tokį sutikimą. Visi elektroninės sąsajos variantai turėtų būti visada lengvai prieinami klientui;
- (21) tam tikrais atvejais prieigos prie elektroninės sąsajos blokavimas ar ribojimas arba kliento be aiškaus jo sutikimo nukreipimas į alternatyvų tokios sąsajos variantą dėl priežasčių, susijusių su kliento pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta, galėtų būti būtinas siekiant užtikrinti Sąjungos teisės aktuose arba valstybės narės laikantis Sąjungos teisės aktų priimtuose teisės aktuose nustatyto teisinio reikalavimo, kuris taikomas verslininkui jam vykdamas veiklą toje valstybėje narėje, laikymąsi. Tokiais teisės aktais gali būti ribojama klientų prieiga prie tam tikrų prekių arba paslaugų, pvz., uždraudus tam tikrą turinį rodyti tam tikrose valstybėse narėse. Verslininkams neturėtų būti trukdoma laikytis tokių reikalavimų, todėl jie turėtų turėti galimybę blokuoti arba riboti prieigą, arba tam tikrus klientus ar klientus, esančius tam tikrose teritorijose, nukreipti į kitą elektroninės sąsajos variantą tiek, kiek tai būtina dėl tos priežasties. Jokia šio reglamento nuostata nesiekia suvaržyti saviraiškos laisvės ir žiniasklaidos laisvės bei pliuralizmo, įskaitant spaudos laisvę, nes jos garantuojamos Sąjungoje ir valstybėse narėse, visų pirma pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 11 straipsnį;
- (22) tam tikrais konkrečiais atvejais neįmanoma objektyviai pateisinti nevienodo požiūrio į klientus taikant prieigos bendrąsias sąlygas, įskaitant griežtą atsisakymą parduoti prekes arba suteikti paslaugas dėl priežasčių, susijusių su klientų pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta. Tokiais atvejais turėtų būti uždraustas bet koks diskriminavimas ir klientams atitinkamai turėtų būti suteikta teisė, laikantis konkrečių šiame reglamente nustatytų sąlygų, sudaryti sandorius tokiomis pačiomis sąlygomis, kaip bet kuriam vietiniam klientui, ir jiems turėtų būti suteikta visiškai ir vienoda prieiga prie visų siūlomų įvairių prekių arba paslaugų nepriklausomai nuo klientų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos. Todėl verslininkai turėtų imtis priemonių, siekdami laikytis to diskriminavimo draudimo, jei, priešingu atveju, atitinkamiems klientams būtų trukdoma gauti tokią visišką ir vienodą prieigą;
- (23) pirmas iš tų atvejų, kai verslininkas parduoda prekes, ir tos prekės yra pristatomos į valstybę narę, į kurią pagal savo prieigos bendrąsias sąlygas verslininkas siūlo pristatyti, arba jos yra atsiimamos vietoje, dėl kurios susitarė verslininkas ir klientas, esančioje valstybėje narėje, į kurią verslininkas siūlo tokią pristatymo galimybę tose prieigos bendrosiose sąlygose. Tokiu atveju klientui turėtų būti suteikta galimybė prekes pirkti lygiai tokiomis pačiomis sąlygomis, įskaitant kainą ir prekių pristatymo sąlygas, kokiomis jas perka panašūs klientai, gyvenantys arba įsisteigę toje valstybėje narėje, kurioje prekės yra pristatomos arba kurioje prekės yra atsiimamos. Tai galėtų reikšti, kad užsienio klientai prekes turės atsiimti toje valstybėje narėje arba kitoje valstybėje narėje, į kurią verslininkas jas pristato, arba turės savo pačių asmeninėmis priemonėmis organizuoti tarpvalstybinį prekių pristatymą. Tokiu atveju, remiantis Direktyva 2006/112/EB, nereikia registruotis PVM mokėtoju kliento valstybėje narėje;

- (24) antras atvejis, kai verslininkas teikia paslaugas elektroninėmis priemonėmis. Šiuo atveju fizinis pristatymas nebūtinai, nes paslaugos teikiamos elektroniniu būdu. Verslininkas gali deklaruoti ir sumokėti PVM supaprastinta tvarka pagal vieno langelio principu grindžiamai PVM MOSS taikomas taisykles, nustatytas Įgyvendinimo reglamente (ES) Nr. 282/2011. Elektroninėmis priemonėmis teikiamos paslaugos yra, pavyzdžiui, debesijos, duomenų saugyklų, interneto svetainių prieglobos ir ugniasienės paslaugos, paieškos sistemų ir interneto žinytų naudojimas;
- (25) galiausiai, atvejis, kai verslininkas teikia paslaugas, o klientas jas gauna fizinėje vietoje, kaip antai, verslininko patalpose arba kitoje konkrečioje vietoje, kurioje verslininkas siūlo teikti paslaugas, esančioje toje teritorijoje, kur jis vykdo savo veiklą, nevienodų prieigos bendrųjų sąlygų taikymas dėl kliento pilietybės arba gyvenamosios vietos ar įsisteigimo vietos taip pat nebūtų pateisinamas. Tie atvejai susiję su paslaugų, kurios nėra elektroninėmis priemonėmis teikiamos paslaugos, teikimu, kaip antai, apgyvendinimo viešbutyje, sporto renginių, automobilių nuomos, bilietai į muzikos festivalius arba laisvalaikio parkus platinimo paslaugų teikimu. Tais atvejais verslininkas neturi nei registruotis PVM mokėtoju kitoje valstybėje narėje, nei organizuoti prekių pristatymo į užsienį;
- (26) visais tais atvejais, remiantis reglamentų (EB) Nr. 593/2008 ir (ES) Nr. 1215/2012 nuostatomis dėl sutartinės prievolės taikytinos teisės ir jurisdikcijos, verslininkui šio reglamento laikymasis nesudaro jokių papildomų išlaidų, susijusių su jurisdikcija arba taikytinos teisės skirtumais, jei verslininkas nevykdo veiklos vartotojo valstybėje narėje ir veiklos nenukreipia į tą valstybę narę. Kai, priešingu atveju, verslininkas vykdo veiklą vartotojo valstybėje narėje arba nukreipia veiklą į tokią valstybę narę, verslininkas aiškiai parodo, kad nori užmegzti komercinius ryšius su vartotojais toje valstybėje narėje, todėl į visas tokias išlaidas galėjo atsižvelgti;
- (27) draudimas diskriminuoti klientus, kuris taikomas pagal šį reglamentą pirmiau nurodytais atvejais, neturėtų būti suprantamas kaip neleidžiantis verslininkams siūlyti prekių ar paslaugų skirtingose valstybėse narėse ar tam tikroms klientų grupėms, taikant specialius pasiūlymus ir skirtingas bendrąsias prieigos sąlygas, be kita ko, sukuriant tam tikrai valstybei skirtas specialias elektrones sąsajas. Tačiau tais atvejais verslininkai turėtų visuomet savo klientų atžvilgiu taikyti nediskriminacinę požiūrį dėl jų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos, kai klientas pageidauja pasinaudoti tokiais pasiūlymais ir bendrosiomis prieigos sąlygomis. Tas draudimas neturėtų būti suprantamas kaip draudimas taikyti bendrąsias prieigos sąlygas, kurios skiriasi dėl kitų priežasčių, pavyzdžiui, dėl narystės atitinkamoje asociacijoje ar dėl verslininkams sumokėtų įnašų, kai tokios kitos priežastys nesusijusios su pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta. Taip pat tas draudimas neturėtų būti suprantamas kaip draudimas verslininkams nediskriminuojant siūlyti skirtingas sąlygas, įskaitant skirtingas kainas skirtingose pardavimo vietose, kaip antai parduotuvėse ir interneto svetainėse, arba teikti specialius pasiūlymus tik tam tikroje valstybės narės teritorijoje;
- (28) be to, tas draudimas neturėtų būti suprantamas kaip darantis poveikį bet kokių teritorinių ar kitokių apribojimų, susijusių su pagalba ir po pardavimo teikiamomis paslaugomis, kurias klientui siūlo verslininkas, taikymui. Todėl šis reglamentas neturėtų būti suprantamas kaip nustatantis pareigą pristatyti prekes kertant sieną į kitą valstybę narę, kai verslininkas nesiūlo savo klientams tokio pristatymo galimybių. Jis taip pat neturi būti suprantamas kaip nustatantis papildomą pareigą prisiimti pašto bei transportavimo išlaidas ir surinkimo bei išardymo išlaidas, dėl kurių nebuvo susitarta sudarant sutartį pagal Sąjungos ir nacionalinės teisės aktus. Taikant šį reglamentą neturėtų būti daromas poveikis Europos Parlamento ir Tarybos direktyvų 1999/44/EB ⁽¹⁾ ir 2011/83/ES ⁽²⁾ įgyvendinimui;
- (29) vien šio reglamento laikymosi faktas savaime neturėtų reikšti, kad verslininkas privalo laikytis su atitinkamomis prekėmis ir paslaugomis susijusių kliento valstybės narės nesutartinių nacionalinių teisinių reikalavimų, kaip antai ženklavimo ar specialių sektoriams taikomų reikalavimų, arba kad jis turi informuoti klientus apie tuos reikalavimus;
- (30) verslininkai, kuriems taikoma specialioji schema, numatyta Direktyvos 2006/112/EB XII antraštinės dalies 1 skyriuje, neprivalo mokėti PVM valstybėje narėje, kurioje jie yra įsisteigę. Tiems verslininkams paslaugas teikiant elektroninėmis priemonėmis, draudimas taikyti nevienodas prieigos sąlygas dėl priežasčių, susijusių su kliento

⁽¹⁾ 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (OL L 171, 1999 7 7, p. 12).

⁽²⁾ 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011 11 22, p. 64).

pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta, reikštų reikalavimą registruotis, kad būtų vykdoma PVM apskaita kitose valstybėse narėse, ir galėtų būti susijęs su papildomomis išlaidomis, o tai būtų neproporcinga našta, atsižvelgiant į atitinkamų verslininkų dydį ir charakteristikas. Todėl, kol taikoma tokia schema, tokiems verslininkams draudimas turėtų būti netaikomas;

- (31) visais tais atvejais verslininkams kartais dėl priežasčių, susijusių su kliento pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta, gali būti trukdoma parduoti prekių arba suteikti paslaugų tam tikriems klientams arba klientams tam tikrose teritorijose, nes Sąjungos teisės aktuose arba pagal Sąjungos teisės aktus valstybių narių priimtuose teisės aktuose yra nustatytas konkretus draudimas arba reikalavimas. Valstybių narių laikantis Sąjungos teisės aktų priimtuose teisės aktuose gali būti reikalaujama, kad verslininkai laikytųsi tam tikrų knygų kainodaros taisyklių. Kiek tai yra būtina, verslininkams neturėtų būti trukdoma laikytis tokių teisės aktų;
- (32) pagal Sąjungos teisės aktus verslininkai iš esmės laisvai sprendžia, kokias mokėjimo priemones priimti. Laikantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2015/751 ⁽¹⁾ ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/2366 ⁽²⁾ verslininkai, kurie priima kortele grindžiamas tam tikro mokėjimo prekės ženklo ir kategorijos mokėjimo priemones, neprivalo priimti tos pačios kategorijos kitų prekės ženklų kortele grindžiamų mokėjimo priemonių arba to paties prekės ženklo kitų kategorijų kortelių. Taigi atitinkamo prekių ženklo debeto kortelę priimančys verslininkai neprivalo priimti to prekės ženklo kredito kortelės arba, kai jie priima atitinkamo prekių ženklo kortelės kredito kortelę, jie nėra įpareigoti taip pat priimti to paties prekių ženklo verslo kredito kortelių. Lygiai taip pat verslininkas, besinaudojantis mokėjimo inicijavimo paslaugomis, kaip apibrėžta Direktyvoje (ES) 2015/2366, nėra įpareigotas priimti mokėjimo, jeigu tam reikėtų sudaryti naują ar pakeistą sutartį su mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėju. Vis dėlto, jei jie jau yra pasirinkę priimti tam tikras mokėjimo priemones, verslininkai neturėtų diskriminuoti klientų Sąjungoje ir atsakyti sudaryti tam tikrus sandorius arba tiems sandoriams taikyti nevienodas mokėjimo sąlygas dėl priežasčių, susijusių su kliento pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta. Tomis konkrečiomis aplinkybėmis turėtų būti lygiai taip pat aiškiai uždraustas toks nepagrįstas nevienodas požiūris į klientus dėl priežasčių, susijusių su mokėjimo sąskaitos buvimo vieta, mokėjimo paslaugų teikėjo įsisteigimo vieta arba mokėjimo priemonės išdavimo vieta Sąjungoje. Derėtų nepamiršti ir to, kad Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 260/2012 ⁽³⁾ visiems lėšų gavėjams, įskaitant verslininkus, jau uždrausta reikalauti, kad banko sąskaitos būtų tam tikroje valstybėje narėje, kad mokėjimas eurais būtų priimtas. Verslininkas ir toliau turėtų turėti teisę reikalauti sumokėti nediskriminacinius mokesčius už mokėjimo priemonės naudojimą pagal Sąjungos teisės aktus. Be to, šiai teisei taikomi apribojimai, valstybių narių nustatyti pagal Direktyvos (ES) 2015/2366 62 straipsnio 5 dalį;
- (33) Direktyva (ES) 2015/2366 buvo nustatyti griežti elektroninio mokėjimo inicijavimo ir apdorojimo reikalavimai. Tais reikalavimais buvo sumažinta sukčiavimo rizika, siejama su visomis naujomis ir tradicinėmis mokėjimo priemonėmis, ypač elektroniniu mokėjimu. Mokėjimo paslaugų teikėjai privalo taikyti griežtą taip vadinamą kliento autentiškumo patvirtinimą –autentiškumo patvirtinimo procesą, kurį vykdančiam patvirtinamas mokėjimo paslaugos naudotojo tapatybės arba mokėjimo operacijos tikrumas. Nuotolinių sandorių atvejais, kaip antai elektroninio mokėjimo, taikomi dar griežtesni saugumo reikalavimai: sandorio sumą ir lėšų gavėjo sąskaitą būtina susieti dinamiškai, siekiant papildomai apsaugoti naudotoją, kuo labiau sumažinant klaidų ir sukčiavimo antpuolių riziką. Taikant tuos reikalavimus, sukčiavimo atliekant mokėjimus už nacionalinius ir tarpvalstybinius pirkinius rizika gerokai sumažinta. Vis dėlto tais atvejais, kai nėra kitų priemonių sumažinti kliento įsipareigojimų neįvykdymo rizikos, įskaitant visų pirma sunkumus, susijusius su kliento kreditingumo įvertinimu, verslininkams turėtų būti leidžiama nepateikti prekių ar nesuteikti paslaugų, kol jie negavo patvirtinimo, kad mokėjimo operacija buvo tinkamai inicijuota. Tiesioginio debeto atveju verslininkams turėtų būti leidžiama paprašyti atlikti avansinį mokėjimą kredito pervedimu prieš prekių išsiuntimą arba paslaugų suteikimą. Vis dėlto nevienodo požiūrio taikymas turėtų būti grindžiamas tik objektyviomis ir tinkamai pagrįstomis priežastimis;
- (34) šiuo reglamentu nedaroma poveikio konkurencijos taisyklių taikymui, visų pirma SESV 101 ir 102 straipsniams. Visų pirma, šiuo reglamentu, ypač jo nuostatomis dėl prieigos prie prekių ir paslaugų, neturėtų

⁽¹⁾ 2015 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/751 dėl tarpbankinių mokesčių už kortele grindžiamas mokėjimo operacijas (OL L 123, 2015 5 19, p. 1).

⁽²⁾ 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB ir 2013/36/ES bei Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB (OL L 337, 2015 12 23, p. 35).

⁽³⁾ 2012 m. kovo 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 260/2012, kuriuo nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai ir iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 924/2009 (OL L 94, 2012 3 30, p. 22).

būti daromas poveikis susitarimams, kuriais ribojamas aktyvus pardavimas Komisijos reglamento (ES) Nr. 330/2010 ⁽¹⁾ prasme. Laikoma, kad susitarimais, kuriais verslininkams nustatomos pareigos nevykdyti pasyvaus pardavimo tam tikriems klientams arba klientų grupėms tam tikrose teritorijose, iš esmės varžoma konkurencija, todėl jiems paprastai negali būti taikoma SESV 101 straipsnio 1 dalyje nustatyto draudimo išimtis. Kai vis dėlto tokia išimtis taikoma arba jeigu sutartiniai apribojimai nepatenka į SESV 101 straipsnio taikymo sritį, kyla rizika, kad jais gali būti naudojamosi siekiant išvengti šio reglamento nuostatų taikymo. Todėl atitinkamos tokių susitarimų nuostatos turėtų būti savaime laikomos niekinėmis, kai jomis verslininkams nustatomos pareigos, kurias vykdančiais šiame reglamente nustatyti draudimai dėl priegios prie elektroninių sąsajų, priegios prie prekių ar paslaugų ir mokėjimo. Tos nuostatos susiję, pavyzdžiui, su sutartiniais apribojimais, kurie neleidžia verslininkams patenkinti pavienių klientų iniciatyva pateiktų prašymų parduoti prekes, jų nepristatant, už verslininkui sutartimi paskirtos teritorijos ribų dėl priežasčių, susijusių su klientų pilietybe, gyvenamąja vieta ar įsisteigimo vieta;

- (35) valstybės narės turėtų paskirti vieną arba daugiau įstaigų, atsakingų už tai, kad būtų imtasi veiksmingų priemonių, siekiant užtikrinti šio reglamento laikymąsi. Tos įstaigos, kurios gali būti teismai ar administracinės institucijos, turėtų turėti būtinus įgaliojimus įpareigoti verslininkus laikytis šio reglamento. Valstybės narės turėtų taip pat užtikrinti, kad verslininkams galėtų būti taikomos veiksmingos, proporcingos ir atgrasomosios priemonės, jeigu jie pažeistų šį reglamentą;
- (36) vartotojai turėtų turėti galimybę gauti atsakingų institucijų, įskaitant, kai tikslinga, pagal Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 524/2013 ⁽²⁾ įsteigtas įstaigas, pagalbą, kad taikant šį reglamentą kylantys ginčai su verslininkais būtų lengviau išsprendžiami;
- (37) šis reglamentas turėtų būti vertinamas reguliariai, kad būtų pasiūlyta jo pakeitimų, kai jie yra būtini. Atliekant tokius vertinimus turėtų būti atsižvelgiama į bendrą šio reglamento poveikį vidaus rinkai ir tarpvalstybinei elektronei prekybai. Per pirmąjį vertinimą turėtų būti visų pirma įvertinama galimybė skirtingų bendrųjų priegios sąlygų draudimą taikyti ir elektroninėmis priemonėmis teikiamoms paslaugoms, įskaitant tas paslaugas, kurių pagrindinė charakteristika yra priegios prie autorių teisėmis saugomų kūrinių arba kito saugomo turinio teikimas ir tokių kūrinių bei turinio naudojimas, atveju, su sąlyga, kad verslininkas turi atitinkamose teritorijose būtinas teises. Taip pat turėtų būti išnagrinėta, ar šio reglamento taikymo sritis turėtų būti išplėsta ir į ją turėtų būti įtrauktos paslaugos, nepatenkančios į Direktyvos 2006/123/EB taikymo sritį, atsižvelgiant į kiekvienos iš tų paslaugų ypatumus;
- (38) kad būtų lengviau užtikrinti veiksmingą šiame reglamente nustatytų taisyklių laikymąsi, su tomis taisyklėmis susijusių klausimus turėtų būti įmanoma spręsti naudojantis Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 2006/2004 ⁽³⁾ numatytais tarpvalstybinio kompetentingų institucijų bendradarbiavimo užtikrinimo mechanizmais. Vis dėlto kadangi Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 taikomas tik vartotojų interesų apsaugos teisės aktams, tais mechanizmais turėtų būti naudojamosi tik jei klientas yra vartotojas. Todėl Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 turėtų būti atitinkamai iš dalies pakeistas. Kadangi Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 nuo 2020 m. sausio 17 d. panaikinamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) 2017/2394 ⁽⁴⁾, pastarasis reglamentas taip pat turėtų būti iš dalies pakeistas, kad būtų išlaikyta vartotojų interesų apsauga;
- (39) siekiant suteikti galimybes dėl šiam reglamentui prieštaraujančių teisės aktų pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2009/22/EB ⁽⁵⁾ pareikšti ieškinį dėl uždraudimo, kad būtų apsaugoti kolektyviniai vartotojų interesai, ta direktyva turėtų būti taip pat iš dalies pakeista, kad į jos I priedą būtų įrašyta nuoroda į šį reglamentą. Vartotojai taip pat turėtų būti skatinami deramai naudotis neteisminio ginčų, susijusių su sutartinėmis prievolėmis, įtvirtintomis elektroninės prekybos ar paslaugų sutartyse, sprendimo mechanizmais, įdiegtais pagal Reglamentą (ES) Nr. 524/2013;

⁽¹⁾ 2010 m. balandžio 20 d. Komisijos reglamentas (ES) Nr. 330/2010 dėl Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 101 straipsnio 3 dalies taikymo vertikaliųjų susitarimų ir suderintų veiksmų rūšims (OL L 102, 2010 4 23, p. 1).

⁽²⁾ 2013 m. gegužės 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 524/2013 dėl elektroninio vartotojų ginčų sprendimo, kuriuo iš dalies keičiami Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 ir Direktyva 2009/22/EB (Reglamentas dėl vartotojų EGS) (OL L 165, 2013 6 18, p. 1).

⁽³⁾ 2004 m. spalio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 dėl nacionalinių institucijų, atsakingų už vartotojų apsaugos teisės aktų vykdymą, bendradarbiavimo („Reglamentas dėl bendradarbiavimo vartotojų apsaugos srityje“) (OL L 364, 2004 12 9, p. 1).

⁽⁴⁾ 2017 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2017/2394 dėl nacionalinių institucijų, atsakingų už vartotojų apsaugos teisės aktų vykdymo užtikrinimą, bendradarbiavimo, kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 (OL L 345, 2017 12 27, p. 1).

⁽⁵⁾ 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/22/EB dėl ieškinių dėl uždraudimo ginant vartotojų interesus (OL L 110, 2009 5 1, p. 30).

- (40) verslininkai, valdžios įstaigos ir kitos suinteresuotosios šalys turėtų turėti pakankamai laiko prisitaikyti prie šio reglamento nuostatų ir užtikrinti atitiktį joms;
- (41) kad būtų pasiektas tikslas veiksmingai spręsti tiesioginio ir netiesioginio diskriminavimo dėl klientų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos problemą, tinkama priimti reglamentą, kuris visose valstybėse narėse yra taikomas tiesiogiai. Tai yra būtina siekiant užtikrinti vienodą nediskriminavimo taisyklių taikymą visoje Sąjungoje ir jų įsigaliojimą tuo pačiu metu. Tik reglamentu galima užtikrinti tokį aiškumo, vienodumo ir teisinio tikrumo lygį, kuris yra būtinas siekiant, kad klientai galėtų visapusiškai pasinaudoti tų taisyklių teikiamais privalumais;
- (42) kadangi šio reglamento tikslo, t. y. užkirsti kelią tiesioginei ir netiesioginei klientų diskriminacijai dėl jų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos, įskaitant geografinį blokavimą, sudarant sandorius su verslininkais Sąjungoje, valstybės narės negali deramai pasiekti, nes problema yra tarpvalstybinio pobūdžio, o esamai teisės sistemai stinga aiškumo, o dėl jo masto ir galimo poveikio prekybai vidaus rinkoje to tikslo būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šiuo reglamentu neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti;
- (43) šiuo reglamentu paisoma pagrindinių teisių ir principų, pripažintų Chartijoje. Visų pirma šiuo reglamentu siekiama užtikrinti, kad būtų visapusiškai laikomasi Chartijos 11, 16, 17 ir 38 straipsnių,

PRIĖMĖ ŠĮ REGLAMENTĄ:

1 straipsnis

Tikslas ir taikymo sritis

1. Šio reglamento tikslas – prisidėti prie sklاندau vidaus rinkos veikimo užkertant kelią tiesioginiam arba netiesioginiam nepagrįstam geografiniam blokavimui ir kitų formų diskriminavimui dėl klientų pilietybės, gyvenamosios vietos arba įsisteigimo vietos, be kita ko, toliau išsamiau paaiškinant tam tikrus atvejus, kuriais nevienodas požiūris negali būti pateisinamas pagal Direktyvos 2006/123/EB 20 straipsnio 2 dalį.
2. Šis reglamentas netaikomas išimtinai vidaus atvejams, kai visi atitinkami sandorio elementai yra susiję tik su viena valstybe nare.
3. Šis reglamentas netaikomas Direktyvos 2006/123/EB 2 straipsnio 2 dalyje nurodytai veiklai.
4. Šiuo reglamentu nedaromas poveikis apmokestinimo srityje taikomoms taisyklėms.
5. Šiuo reglamentu nedaromas poveikis taisyklėms, taikytinoms autorių teisių ir gretutinių teisių srityje, visų pirma taisyklėms, nustatytoms Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2001/29/EB ⁽¹⁾.
6. Šiuo reglamentu nedaromas poveikis Sąjungos teisės aktams dėl teismo bendradarbiavimo civilinėse bylose. Šio reglamento laikymosi faktas nereiškia, kad verslininkas veiklą nukreipia į vartotojo nuolatinės arba įprastinės gyvenamosios vietos valstybę narę, kaip apibrėžta Reglamento (EB) Nr. 593/2008 6 straipsnio 1 dalies b punkte ir Reglamento (ES) Nr. 1215/2012 17 straipsnio 1 dalies c punkte. Visų pirma, kai verslininkas, vykdydamas veiklą pagal šio reglamento 3, 4 ir 5 straipsnius: neblokuoja ir neriboja vartotojų prieigos prie elektroninės sąsajos, nenukreipia vartotojų dėl jų pilietybės arba gyvenamosios vietos į kitą elektroninės sąsajos variantą, kuris skiriasi nuo elektroninės sąsajos, prie kurios prieigą šie vartotojai norėjo gauti iš pradžių; netaiko skirtingų bendrųjų prieigos sąlygų, kai parduoda prekes ar teikia paslaugas, šiame reglamente nustatytais atvejais; arba nediskriminuodamas priima kitoje valstybėje narėje išduotas mokėjimo priemones, tas verslininkas vien dėl šios priežasties nelaikomas nukreipiančiu savo veiklą į valstybę narę, kurioje yra vartotojo nuolatinė arba įprastinė gyvenamoji vieta. Tas verslininkas taip pat vien dėl šios priežasties nelaikomas nukreipiančiu savo veiklą į valstybę narę, kurioje yra vartotojo nuolatinė arba įprastinė gyvenamoji vieta, kai verslininkas po sutarties sudarymo teikia informaciją ir pagalbą vartotojui dėl to, kad laikosi šio reglamento.

⁽¹⁾ 2001 m. gegužės 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2001/29/EB dėl autorių teisių ir gretutinių teisių informacinėje visuomenėje tam tikrų aspektų suderinimo (OL L 167, 2001 6 22, p. 10).

7. Direktyvos 2006/123/EB 20 straipsnio 2 dalis taikoma tiek, kiek šiame reglamente nenustatyta už ją konkretesnių nuostatų.

2 straipsnis

Terminų apibrėžtys

Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

- 1) elektroninėmis priemonėmis teikiamos paslaugos – internete arba elektroniniame tinkle teikiamos tokios paslaugos, dėl kurių pobūdžio jų teikimas iš esmės automatizuotas, nereikalauja didesnio žmogaus įsikišimo ir nebūtų įmanomas neturint informacinės technologijos;
- 2) tarpbankinis mokestis – tarpbankinis mokestis, kaip apibrėžtas Reglamento (ES) 2015/751 2 straipsnio 10 punkte;
- 3) kortele grindžiamo mokėjimo priemonė – kortele grindžiamo mokėjimo priemonė, kaip apibrėžta Reglamento (ES) 2015/751 2 straipsnio 20 punkte;
- 4) mokėjimo priemonės prekės ženklas – mokėjimo priemonės prekės ženklas, kaip apibrėžta Reglamento (ES) 2015/751 2 straipsnio 30 punkte;
- 5) mokėjimo operacija – mokėjimo operacija, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/2366 4 straipsnio 5 punkte;
- 6) mokėjimo paslauga – mokėjimo paslauga, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/2366 4 straipsnio 3 punkte;
- 7) mokėjimo paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/2366 4 straipsnio 11 punkte;
- 8) mokėjimo sąskaita – mokėjimo sąskaita, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/2366 4 straipsnio 12 punkte;
- 9) mokėjimo priemonė – mokėjimo priemonė, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/2366 4 straipsnio 14 punkte;
- 10) tiesioginis debetas – tiesioginis debetas, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/2366 4 straipsnio 23 punkte;
- 11) kredito pervedimas – kredito pervedimas, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/2366 4 straipsnio 24 punkte;
- 12) vartotojas – fizinis asmuo, kuris veikia siekdamas tikslų, nesusijusių su jo komercine, verslo, amato ar profesine veikla;
- 13) klientas – vartotojas, kuris yra valstybės narės pilietis arba kurio gyvenamoji vieta yra valstybėje narėje, arba įmonė, kurios įsisteigimo vieta yra valstybėje narėje, ir kuris (-i) gauna paslaugą arba nusiperka prekę Sąjungoje ar siekia ją gauti ar nusipirkti arba gauti vien galutinio naudojimo tikslu;
- 14) prieigos bendrosios sąlygos – visos nuostatos, sąlygos ir kita informacija, įskaitant grynąją pardavimo kainą, kuriomis reguliuojama klientų prieiga prie verslininko siūlomų prekių arba paslaugų; tokias sąlygas nustato, taiko ir viešai skelbia verslininkas arba tai daroma jo vardu, ir jos yra taikomos tuo atveju, kai toks subjektas ir klientas nėra sudarę individualaus susitarimo;
- 15) prekė – materialus kilnojamas daiktas, išskyrus daiktus, parduodamus vykdant sprendimą arba kitais įstatymuose numatytais atvejais;
- 16) elektroninė sąsaja – verslininko arba tokio subjekto vardu naudojama programinė įranga, įskaitant interneto svetainę, jos dalis ir taikomąsias programas, be kita ko, mobiliųjų įrenginių taikomąsias programas, kuria klientams suteikiama prieiga prie verslininko prekių ir paslaugų, kad būtų sudaromi tų prekių ir paslaugų sandoriai;
- 17) paslauga – bet kokia savarankiška, paprastai už užmokestį atliekama ekonominė veikla, kaip nurodyta SESV 57 straipsnyje;
- 18) verslininkas – kiekvienas valstybės ar privačiai valdomas fizinis arba juridinis asmuo, kuris veikia siekdamas tikslų, susijusių su jo prekyba, verslu, amatu arba profesija, įskaitant kiekvieną kitą asmenį, veikiantį verslininko vardu arba jo naudai.

3 straipsnis

Prieiga prie elektroninių sąsajų

1. Verslininkai techninėmis arba kitomis priemonėmis neblokuoja ir neriboja kliento prieigos prie savo elektroninių sąsajų dėl priežasčių, susijusių su kliento pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta.
2. Verslininkai dėl priežasčių, susijusių su kliento pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta, nenukreipia to kliento į kitą elektroninės sąsajos variantą, kuris nuo elektroninės sąsajos, kurią klientas norėjo pasiekti iš pat pradžių, skiriasi informacijos išdėstymu, vartojama kalba arba kitomis charakteristikomis, dėl kurių ta sąsaja tampa pritaikyta klientams, turintiems tam tikrą pilietybę, gyvenamąją vietą arba įsisteigimo vietą, nebent klientas būtų davęs aiškų savo sutikimą dėl tokio nukreipimo.

Jei nukreipimas įvykdytas gavus aiškų kliento sutikimą, verslininko elektroninės sąsajos variantas, kurį klientas norėjo pasiekti iš pat pradžių, turi būti ir toliau lengvai prieinamas tam klientui.

3. 1 ir 2 dalyse nustatyti draudimai netaikomi, jei prieigos blokavimas ar ribojimas arba nukreipimas yra būtinas tam, kad būtų laikomasi Sąjungos teisės aktuose arba valstybės narės laikantis Sąjungos teisės aktų priimtuose teisės aktuose nustatyto teisinio reikalavimo, kuris taikomas verslininko veiklai.

Tokiais atvejais verslininkas klientams pateikia aiškų ir konkretų paaiškinimą, kodėl prieigos blokavimas ar ribojimas arba nukreipimas būtinas siekiant užtikrinti tokią atitiktį. Paaiškinimas pateikiamas tos elektroninės sąsajos, prie kurios prieigą klientas norėjo pasiekti iš pat pradžių, kalba.

4 straipsnis

Prieiga prie prekių arba paslaugų

1. Verslininkas netaiko skirtingų prieigos prie prekių arba paslaugų bendrųjų sąlygų dėl priežasčių, susijusių su kliento pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta, kai klientas siekia:
 - a) pirkti prekes iš verslininko ir tos prekės arba yra pristatomos į vietą, esančią valstybėje narėje, į kurią verslininkas siūlo jas pristatyti prieigos bendrosiose sąlygose, arba tos prekės yra atsiimamos vietoje, dėl kurios susitarė verslininkas ir klientas ir kuri yra valstybėje narėje, į kurią verslininkas siūlo tokią pristatymo galimybę prieigos bendrosiose sąlygose;
 - b) gauti elektroninėmis priemonėmis teikiamas verslininko paslaugas, kurių pagrindinė charakteristika nėra prieigos prie autorių teisėmis saugomų kūriniių arba kito saugomo turinio teikimas ar tokių kūriniių arba turinio naudojimas, įskaitant autorių teisėmis saugomų kūriniių arba kito saugomo turinio pardavimą nematerialia forma;
 - c) gauti verslininko paslaugas, kurios nėra elektroninėmis priemonėmis teikiamos paslaugos, fizinėje valstybės narės teritorijoje, kurioje tas verslininkas vykdo veiklą, vietoje.
2. 1 dalyje nustatytu draudimu netrukdoma verslininkams nediskriminaciniu būdu siūlyti prieigos bendrųjų sąlygų, įskaitant gryniasias pardavimo kainas, kurios yra skirtingos valstybėse narėse arba vienoje valstybėje narėje ir kurios siūlomos klientams tam tikroje teritorijoje arba tam tikroms klientų grupėms.
3. Vien 1 dalyje nustatyto draudimo laikymosi faktas savaime nereiškia, kad verslininkas privalo laikytis su atitinkamomis prekėmis ir paslaugomis susijusių kliento valstybės narės nesutartinių nacionalinių teisinių reikalavimų arba kad jis turi informuoti klientus apie tuos reikalavimus.
4. 1 dalies b punkte nustatytas draudimas netaikomas verslininkams, kurie pagal Direktyvos 2006/112/EB XII antraštinės dalies 1 skyriaus nuostatas yra atleisti nuo PVM.
5. 1 dalyje nustatytas draudimas netaikomas tiek, kiek pagal konkrečią Sąjungos teisės aktų arba pagal valstybių narių laikantis Sąjungos teisės aktus priimtų teisės aktų nuostatą verslininkui nedraudžiama parduoti prekių arba teikti paslaugų tam tikriems klientams arba klientams tam tikrose teritorijose.

1 dalyje nustatytas draudimas netrukdo verslininkams nustatyti skirtingų knygų pardavimo kainų klientams tam tikrose teritorijose tiek, kiek toks reikalavimas tiems verslininkams nustatytas pagal valstybių narių laikantis Sąjungos teisės aktų priimtus teisės aktus.

5 straipsnis

Nediskriminavimas dėl priešasčių, susijusių su mokėjimu

1. Kai mokėjimas atliekamas naudojant verslininko priimamas mokėjimo priemonės, verslininkas netaiko skirtingų mokėjimo operacijos sąlygų dėl priešasčių, susijusių su kliento pilietybe, gyvenamąja vieta arba įsisteigimo vieta, mokėjimo sąskaitos buvimo vieta, mokėjimo paslaugų teikėjo įsisteigimo vieta arba mokėjimo priemonės išdavimo vieta Sąjungoje, kai:
 - a) mokėjimo operacija atliekama vykdant elektroninę operaciją kredito pervedimu, tiesioginiu debetu arba kortele grindžiama mokėjimo priemone, kurių mokėjimo prekės ženklas ir kategorija yra tie patys;
 - b) autentiškumo patvirtinimo reikalavimai įvykdomi pagal Direktyvą (ES) 2015/2366 ir
 - c) mokėjimo operacijos vykdomos valiuta, kurią priima verslininkas.
2. Dėl objektyviai pagrįstų priešasčių 1 dalyje nustatyto draudimu neužkertamas kelias verslininkui nepateikti prekių ar neteikti paslaugų, kol verslininkas negauna patvirtinimo, kad mokėjimo operacija buvo tinkamai inicijuota.
3. 1 dalyje nustatyto draudimu neužkertamas kelias verslininkams reikalauti mokesčio už kortele grindžiamos mokėjimo priemonės naudojimą, jei tokios priemonės tarpbankiniai mokesčiai neregamentuojami pagal Reglamento (ES) 2015/751 II skyrių, ir už tas mokėjimo paslaugas, kurioms netaikomas Reglamentas (ES) Nr. 260/2012, išskyrus atvejus, kai teisės reikalauti mokesčio už mokėjimo priemonių naudojimą draudimas ar ribojimas pagal Direktyvos (ES) 2015/2366 62 straipsnio 5 dalį buvo nustatytas valstybės narės teisės akte, kuris taikomas tai verslininko vykdomai veiklai. Tie mokesčiai neviršija verslininko patiriamų tiesioginių sąnaudų, susijusių su mokėjimo priemonės naudojimu.

6 straipsnis

Pasyvaus pardavimo susitarimai

1. Nedarant poveikio Reglamento (ES) Nr. 330/2010 ir SESV 101 straipsnio taikymui, šiuo reglamentu nedaromas poveikis susitarimams, kuriais ribojamas aktyvus pardavimas Reglamento (ES) Nr. 330/2010 prasme arba pasyvus pardavimas Reglamento (ES) Nr. 330/2010 prasme, kuris yra susijęs su sandoriais, kurie nepatenka į šio reglamento 3, 4 ir 5 straipsniuose nustatytą draudimų taikymo sritį.
2. Susitarimų nuostatos, kuriomis verslininkams nustatytos pareigos dėl pasyvaus pardavimo, Reglamento (ES) Nr. 330/2010 prasme, verčiančios juos pažeisti šio reglamento 3, 4 ir 5 straipsniuose nustatytus draudimus, savaime laikomos niekinėmis.

7 straipsnis

Vykdyto užtikrinimas

1. Kiekviena valstybė narė paskiria įstaigą arba įstaigas, atsakingas už tinkamą ir veiksmingą šio reglamento vykdymo užtikrinimą.
2. Valstybės narės nustato taisykles, kuriomis nustatomos už šio reglamento nuostatų pažeidimus taikomos priemonės, ir užtikrina, kad jos būtų įgyvendintos. Nustatytos priemonės turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos.
3. Apie 2 dalyje nurodytas priemones pranešama Komisijai ir viešai paskelbiama Komisijos interneto svetainėje.

8 straipsnis

Pagalba vartotojams

Kiekviena valstybė narė paskiria įstaigą arba įstaigas, atsakingas už praktinės pagalbos vartotojams teikimą, jei taikant šį reglamentą tarp vartotojų ir verslininkų kyla ginčų.

9 straipsnis

Peržiūros sąlyga

1. Ne vėliau kaip 2020 m. kovo 23 d., o toliau – kas penkerius metus Komisija pateikia Europos Parlamentui, Tarybai ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui šio reglamento vertinimo ataskaitą. Tą darydama Komisija atsižvelgia į bendrą šio reglamento poveikį vidaus rinkai ir tarpvalstybinei e. prekybai, įskaitant visų pirma papildomą administracinę ir finansinę našta verslininkams, kuri gali atsirasti dėl skirtingų taikytinų reglamentuojamų vartotojų sutarčių teisės sistemų. Prie ataskaitos, pridedamas pasiūlymas dėl dalinio šio reglamento keitimo atsižvelgiant į teisės aktų, technikos ir ekonomikos pokyčius.
2. Atliekant 1 dalyje nurodytą pirmąjį vertinimą visų pirma siekiama įvertinti šio reglamento taikymo sritį, 4 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyto draudimo apimtį ir išsiaiškinti, ar šis reglamentas turėtų būti taikomas ir elektroninėmis priemonėmis teikiamoms paslaugoms, kurių pagrindinė charakteristika yra prieigos prie autorių teisėmis saugomų kūrinių arba kito saugomo turinio teikimas ar tokių kūrinių bei turinio naudojimas, įskaitant autorių teisėmis saugomų kūrinių arba kito saugomo turinio pardavimą nematerialia forma, su sąlyga, kad verslininkas turi atitinkamose teritorijose būtinas teises.

10 straipsnis

Reglamentų (EB) Nr. 2006/2004 ir (ES) 2017/2394 bei Direktyvos 2009/22/EB daliniai pakeitimai

1. Į Reglamento (EB) Nr. 2006/2004 priedą įrašomas šis punktas:
„22. 2018 m. vasario 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2018/302 dėl nepagrįsto geografinio blokavimo ir kitokių formų diskriminavimo dėl klientų pilietybės, gyvenamosios arba įsisteigimo vietos vidaus rinkoje problemos sprendimo, kuriuo iš dalies keičiami reglamentai (EB) Nr. 2006/2004 ir (ES) 2017/2394 bei Direktyva 2009/22/EB (OL L 60 I, 2018 3 2, p. 1) tik jei klientas yra vartotojas, kaip apibrėžta to reglamento 2 straipsnio 12 punkte.“
2. Į Reglamento (ES) 2017/2394 priedą įrašomas šis punktas:
„27. 2018 m. vasario 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2018/302 dėl nepagrįsto geografinio blokavimo ir kitokių formų diskriminavimo dėl klientų pilietybės, gyvenamosios arba įsisteigimo vietos vidaus rinkoje problemos sprendimo, kuriuo iš dalies keičiami reglamentai (EB) Nr. 2006/2004 ir (ES) 2017/2394 bei Direktyva 2009/22/EB (OL L 60 I, 2018 3 2, p. 1) tik jei klientas yra vartotojas, kaip apibrėžta to reglamento 2 straipsnio 12 punkte.“
3. Į Direktyvos 2009/22/EB I priedą įrašomas šis punktas:
„16. 2018 m. vasario 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2018/302 dėl nepagrįsto geografinio blokavimo ir kitokių formų diskriminavimo dėl klientų pilietybės, gyvenamosios arba įsisteigimo vietos vidaus rinkoje problemos sprendimo, kuriuo iš dalies keičiami reglamentai (EB) Nr. 2006/2004 ir (ES) 2017/2394 bei Direktyva 2009/22/EB (OL L 60 I, 2018 3 2, p. 1).“

11 straipsnis

Baigiamosios nuostatos

1. Šis reglamentas įsigalioja dvidešimtą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Jis taikomas nuo 2018 m. gruodžio 3 d.

2. Tačiau 6 straipsnis taikomas anksčiau nei 2018 m. kovo 2 d. sudarytų susitarimų, kurie atitinka SESV 101 straipsnį ir lygiavertes nacionalinės teisės aktų dėl konkurencijos taisyklės, nuostatomis nuo 2020 m. kovo 23 d.

Šis reglamentas privalomas visas ir tiesiogiai taikomas visose valstybėse narėse.

Priimta Briuselyje 2018 m. vasario 28 d.

Europos Parlamento vardu

Pirmininkė

L. PAVLOVA

Tarybos vardu

Pirmininkas

A. TAJANI

Komisijos pareiškimas

Komisija susipažino su 9 straipsnio tekstu, dėl kurio susitarė Europos Parlamentas ir Taryba.

Nedarant poveikio Komisijos teisei inicijuoti teisės aktus pagal Sutartį, šiomis aplinkybėmis Komisija nori patvirtinti, kad pagal 9 straipsnį atlikdama pirmąjį šio reglamento vertinimą, kuris turi būti atliktas per dvejus metus po šio reglamento įsigaliojimo dienos, ji nuodugniai įvertins, kaip šis reglamentas buvo įgyvendintas ir kaip jis prisidėjo prie veiksmingo vidaus rinkos veikimo. Tai darydama ji atsižvelgs į didėjančius vartotojų, ypač tų, kuriems neužtikrinama pakankama prieiga prie autorių teisėmis saugomų paslaugų, lūkesčius.

Atlikdama vertinimą ji taip pat, deramai atsižvelgdama į galimą bet kokio šio reglamento taikymo srities išplėtimo poveikį vartotojams ir įmonėms, taip pat susijusiems sektoriams Europos Sąjungoje, išsamiai išanalizuos įvykdomumą ir galimas sąnaudas ir naudą, kurias lemia bet kokie šio reglamento taikymo srities pakeitimai, visų pirma susiję su galimu nuostatų dėl elektroninėmis priemonėmis teikiamų paslaugų, kurių pagrindinė ypatybė yra prieigos prie autorių teisėmis saugomų kūrinių arba kito saugomo turinio, nurodytų 4 straipsnio 1 dalies b punkte, teikimas, kai komercinės veiklos subjektas turi atitinkamose teritorijose būtinas teises, neįtraukimo panaikinimu. Komisija taip pat nuodugniai išanalizuos, ar kituose sektoriuose, įskaitant neįtrauktus į Direktyvos 2006/123/EB taikymo sritį ir neįtrauktus į šio reglamento taikymo sritį pagal 1 straipsnio 3 dalį, pvz., transporto paslaugų ir garso ir vaizdo paslaugų sektoriuose, turėtų būti panaikinti visi likę nepagrįsti apribojimai, grindžiami pilietybe, gyvenamąja vieta ar įsisteigimo vieta.

Jei Komisijos įvertinime bus padaryta išvada, kad reikia keisti šio reglamento taikymo sritį, Komisija ją papildys atitinkamu pasiūlymu dėl teisėkūros procedūra priimamo akto.
